

Aagaard (KF):

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget om begrænsning af elopvarmning, at der inden for en tiårshorison er tale om betydelige reduktioner af CO₂-udslippet, og derfor har vi i Det Konservative Folkeparti intet principielt mod forslagens sigte på dette område.

Når jeg indleder med at trække en enkelt af forslagens bemærkninger frem, skyldes det ikke mindst, at bemærkningerne til lovforslaget står i skarp kontrast til de ændringer, lovteksten umiddelbart lægger op til. Vi kan generelt støtte sigtet med at hindre udbredelsen af elopvarmning i eksisterende bebyggelser, der enten har eller udlægges til kollektiv varmforsyning, eller at grundlaget for de kollektive systemer udhules. Vi vedstår også vort medengagement i biomassehandlingsplanen.

Men når det er sagt, må vi tilkendegive, at vor opfattelse af forslaget i øvrigt er, at det lugter noget af planøkonomi. Vi mener, at forslaget også rummer nogle problemer, som ikke fremgår af dets bemærkninger, med hensyn til, hvordan man fra regeringens side vil forholde sig til, hvorledes de økonomisk svagest stillede i vores samfund, som ikke har råd til fjernvarme, bliver stillet, når de er udelukket fra elvarme. Vil der være dispensationsmuligheder? Det samme gælder for vores pensionister, som i dag opvarmer med petroleum. De er vel i samme situation, nemlig at de kan få problemer, såfremt el totalt forbydes. Det vil vi se nærmere på under udvalgsarbejdet, men umiddelbart kan vi give støtte til denne del af forslaget.

Peter Hansen-Nord (V):

Lovforslag nr. L 71 indeholder to elementer, og vi har selvfølgelig det lille problem, at vi er stærkt imod det ene element, mens vi er aftalepartner vedrørende det andet, men ingen skal være i tvivl om, at vi nok skal finde ud af, hvordan vi skal tackle det, så det kommer til at gå op i den sidste ende.

Men nu vil jeg begynde med det, jeg er meget utilfreds med i lovforslag nr. L 71, og det er det, jeg vil beskrive sådan: Hvorfor er elvarme syndigt? For det er det – det må vi efterhånden have fået konstateret. Hvis nogen kan være i tvivl, mener jeg, dette forslag fjerner enhver tvivl i dag, hvor vi ser endda Kristeligt Folkeparti som pennefører. Hvis nogen skulle finde

på at spørge om, hvorfor det er så syndigt at aftage elvarme fra decentrale og centrale kraftvarmeværker, der i perioder ikke kan finde afsætning for den samproducerede el i kolde perioder med stor varmeproduktion eller ikke må aftage billig el fra centrale kraftværksenheder eller for den sags skyld indgå i afbrydelig elvarme fra centrale kraftvarmeenheder, som er et overset IRP-element, ja, så får man en sludder for en sladder om noget kollektivt solidaritetsbegreb.

Venstre synes, at dette kollektive solidaritetsvrøvl er afprøvet tilstrækkelig længe, og det bestod ikke engang børnehaveklassens afsluttende prøve, før det kollapsede. Det er ikke en konstatering, der lader til at imponere energiministeren og Kristeligt Folkeparti ret meget. Det er med andre ord ikke længere nok at trække hesten hen til vandtruget; nu forsøger regeringen også at få den til at drikke.

Jeg har grundlæggende svært ved at forstå, at en vare, der er så og så billig, ikke kan sælge sig selv på markedsøkonomiske vilkår, ligesom jeg ikke forstår, at de kommuner, ministeren henviser til, ikke selv kan klare problemet ved den kommunale mulighed for at indføre tilslutningspligt, samtidig med at problemets omfang må være uinteressant og derfor unødvendigt at lovgive om.

Det andet element i lovforslag nr. L 71, der skal muliggøre dispensation fra fristen for de byer, der ifølge biomasseaftalen fra den 14. juni 1993 vælger at udskyde omstillingen til decentral kraftvarme indtil år 2000, er aftalestof, som Venstre naturligvis tilslutter sig.

Det bliver desværre nok i begrænset omfang, energiministeren får brug for denne beføjelse, fordi de underliggende elementer for aftalen bl.a. ikke fjerner kommunernes begrundede eller ubegrundede frygt for at komme til at hæfte særlig meget for de regionale naturgasselskabers gæld, såfremt disse overskrider deres lånerammer. Denne frygt er proportional med de forskellige hæftelsesbestemmelser ifølge de forskellige vedtægter, de regionale naturgasselskaber har, samt den almindelige tillid til de forskellige naturgasselskabers administration, muligheder og driftsledelse. Men det er klart en forbedret mulighed for de udvalgte kommuner i forhold til tidligere regler, uden at det dog får den ønskede effekt, som også forudsat i biomasseaftalen. Hvad agter ministeren